

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ MICHEL NOUR

Ο ΑΖΟΡ

ΑΘΩΣ ή μηχανή σφύριζε, ένας νέος ώριμος προς το τράινο, άνοιξε την πόρτα ενός θαγονιού και μπήκε με δυσκολία μέσα, κρατώντας ένα σκύλλο στην αγκαλιά του.

— Ούφ ! ξεφώνισε. Ήταν ώρα ! Καί τί βάλει η πεθερά μου ; 'Ακόμα λίγο και θάχανα το τράινο

— Αυτό θά ήταν ευχάριστο γιά σας, τού άπάντησε χαμογελώντας ένας χοντρός επίθιατης πού δ νεοφερμένος, με την δρμητική εισοδό τού λίγο έλειψε να τού πατήση τά πόδια.

'Ο νέος δέν τού άπάντησε κι' έπειτα δέν τού ούρλιάζει, τόν καθισούσασε με μιά δυνατή καταπρακιά, λέγοντας τού συγχρόως :

— Θά σκάσης, τρομερό ζώο ; Σε λίγο θά ξαναβρής την παληοκυρά σου !... Μά την πιστι μου, άλλη φορά δέν αναλαμβάνω τέτοια άγγαραία !...

— Έπειτα από μερικες στιγμές ο σκύλλος άρχισε να ούρλιάζει πάλι, προκαλώντας την δυσφορία τών άλλων έπιθατών.

Τότε ο χοντρός επίθιατης ειπε πάλι στόν Μπαλοσάρ — Έτσι έλεγαν τόν νέο :

— 'Ο κύριος θ' άνοιθο άσφαλώς ότι υπάρχουν ειδικά διαμερίσματα γιά τά ζώα.

— Τό άγνοώ πράγματι, άπάντησε ο Μπαλοσάρ, άν και ταξιδεύω συχνά. Πάντως δίμως ή πεθερά μου μού σύστησε να μην άφήσω ούτε στιγμή τόν 'Αζόρ της. Πρέπει να κάνω δύ, τί θέλει ή πεθερά μου, γιαντί αλλιώς...

— Θά είνε τρομερή ή πεθερά σας...

— Μιά γρηά στρίγγλα.

— Τότε πρέπει να φροντίσετε να την κάνετε άρνάκι...

— 'Ενοια σας, και θά γίνη κι' αυτό μιά μέρα, άπάντησε ο Μπαλοσάρ, πού τά μάτια του έλαμπαν. Μά δέν μπορώ άκόμα...

— Θά ήταν άδιακρισία να σας ρωτήσω γιατί ;

— Καθόλου... Θά σας τού πώ. ευχαριστούς...

— Έκείνη τη στιγμή ο 'Αζόρ, έπαφελούμενος της άπροσεξίας τού Μπαλοσάρ, πήδηξε άπάνω στά γόνατα μιάς ηλικιωμένης κυρίας, γλυγυλιζοντας μανιασμένα. 'Η γρηά κυρία άρχισε να ξεφανώζει με τρόμο.

— 'Εδώ, 'Αζόρ ! ούρλιάζει ο Μπαλοσάρ.

Μά ο 'Αζόρ δέν τόν άκουε. Δάγκωνε μανιασμένα τις κορδέλλες τού καπέλλου της κυρίας και μούγκριζε άπειλητικά, δείχνοντας τά μυτερά δόντια του.

'Ο Μπαλοσάρ θέλησε να τόν πιάση, μά δέν πρόφτασε. Γιαντί ο 'Αζόρ μ' ένα πήδημα θρέθηκε κάτω κι' άρπαξε με τά δόντια του τού πανταλονί ενός κυριού, ο όποιος τού κατάφερε μιά δυνατή κλωτσιά.

Σακατεμένο τού φτωχό ζώο πήγε και κατέφυγε κοντά στόν Μπαλοσάρ, ο όποιος τού άρπαξε άπ' τού περιλαίμιο και τού συγχάτησε...

— Τί φριχτό ζώο ! ειπε ή γρηά κυρία. Τά άπαίσινα δόντια του ξεσκίαν τις κορδέλλες μου !... Θά μού τις πληρώσετε, κύριε !...

— Βρομάσκυλλο ! φώναξε κι' ο κύριος, πού ο σκύλλος τού είχε σκίσει τού πανταλονί. Μού κατέστρεψε τού πανταλονί ! Θά μά άποζημιώσετε νέε μου !

— Πρέπει να τόν φιμώσετε ! ειπε ένας άλλος.

— Μήπως είνε λυσοασμένος ; ρώτησε μειά δειλή ταξιδιώτις.

— Πετώγτε τον από τού παράθυρο ! πρότεινε κάποιος άστειος.

— Ποτέ ! άπάντησε άποφασιστικά ο Μπαλοσάρ. 'Η πεθερά μου δέν θά μού τού συγχωρούσε ποτέ... Ήθελε λοιπόν να μού καταστρέψετε την εύτυχία μου ;

— Ποιά εύτυχία ; Πέστε μας τούλάχιστον περι τίνας πρόκειται ; Γιαντί ένδιαφέρεστε τόσο γι' αυτό τού σκύλλί ;

— Ευχάριστος, άπάντησε ο Μπαλοσάρ, να σας τά διηγηθώ όλα... 'Ονομάζομαι Νάρκισσος Μπαλοσάρ, δούλος σας... Είμαι εικοσιτριών έτών και άγαμος...

— Πώς ; Καί ή πεθερά σας ;

— Δέν είνε άκόμα παρά μέλλουσα πεθερά μου... Νά γιαντί την περιποιούμαι... Όταν δέν παρευριστούμε ή Λιζέττα κι' έγώ τά πράγματα θ' αλλάξουν... Τώρα υποτάσσομαι στα καπρίτσια

της πεθεράς μου, χωρίς ώστόσο να μπορώ να την ικανοποιήσω... Με δυο λόγια, ή πεθερά μου λατρεύει ένα μόνο πλάσμα στόν κόσμο ; τόν σκύλλο της. 'Επειδή δέν τόν εμπιστεύεται ποτέ σε κανένα, τόν έπιτρε τελευταία μαζί της σ' ένα ταξίδι πού έκανε στο Παρίσι γιά ν' αγοράσή τά προικια της κόρης της... μά τόν έχασε... 'Α ! τί έκανε τότε... Είμαι άρρωστος άκόμα από τη φασορία. Τί Ιστορίες ! Τί τρέξιματα !... Τι ψαξίματα ! Μά χαμένος κόποι... 'Ο σκύλλος δέν βρέθηκε πουθενά... Τότε, άναγκαστήκαμε να θάλουμε άγγελίες σ' όλες τις έφημερίδες... Πληρώσαμε τριακόσια φράγκα γιά τόν 'Αζόρ, ο όποιος γιά μένα δέν αξίζει ούτε μιά πεντάρα... Τέλος, χάρις σε μιά καλή τύχη, ο 'Αζόρ ξαναβρέθηκε... 'Ενας κύριος μιάς έγγραψε άπ' την έπαρχία, ότι τόν βρήκε... 'Η πεθερά μου λιποθύμησε από χαρά και, άρρωστη από την συγκινησί της, μ' άγγάρεψε να της ξαναπάω τόν 'Αζόρ, δίνοντας πεντακόσια φράγκα άμοιβή σ' αυτόν πού τόν βρήκε. 'Ετσι είμαι τώρα υπεύθυνος γι' αυτόν... κι' τόν τού συμβή κανένα δυστύχημα, ή πεθερά μου δέν θά μού δώση τó χέρι της κόρης της. Βλέπετε λοιπόν, κυρίες και κύριοι, ότι πρέπει να κάνετε λίγο ύπομονή... Σας ξεορκίζω, λυπήθητε με...

Μά ο Νάρκισσος δέν πρόφτασε να τελειώση τη φράση του. 'Ο 'Αζόρ τού ξεφυγε πάλι και πηδώντας πλάι στη γρηά κυρία, άρχισε να της τρώη τού καπέλλο της πού τó είχε άποθήσει κοντά της.

— Έκείνη ξαναάρχισε να θγάθή δυνατά ξεφανώτινά. Τότε ο άστειος πού είχε προτείνει να πετάξουν τού σκύλλο από τού παράθυρο, ειπε στόν Μπαλοσάρ :

— Κύριε, θάγεται πολλές έννοχλήσεις με τού σκύλλο σας, άν δέν τόν ξεφορτωθήτε...

— 'Αδύνατον ! οτέναξε ο δυστυχισμένος Μπαλοσάρ.

— 'Απεναντίας, τού πράγμα είνε ευκολώτατο... Δέν έχετε παρά να τόν βέσετε σ' αυτόν τόν κρικο πού είνε πάνω άπ' τού κεφάλι σας.

Και τού έβριζε τόν κρικο τού κώδονος τού κινδύνου, τού όποιου ο Μπαλοσάρ άγνοούσε την γρηά.

— Έχετε δίκιο ! ειπε άπλοικά έκείνος. Σας ευχαριστώ γιά τη συμβουλή σας...

— Έπειτ' από μιά στιγμή, με τη βοήθεια ενός σκιοιού, ο 'Αζόρ ειγε δεθη γερά άπ' τού λαϊού, άπ' τού κουδούνι τού κινδύνου.

Στην άργη, όλα πήγαιναν καλά κι' ο Μπαλοσάρ έτριβε τά χέρια του.

Μά έξαφνα τού σκύλλί προστάθηκε να ξεφώνη, αναπηδώντας ξαφνικά.

Τό σκιοιό τευτάθηκε, μά ο 'Αζόρ έξακολουθούσε να τού τραβά ή ακόμα.

— Ένα δυνατό και παρατεταμένο κουδούνισμα άκουσθηκε τότε. Τού τράινο λιγότερη τού δρόμο του, στάθηκε κι' ένας έπιθεωρητής παρουσιάστηκε σχεδόν άμέσως στην πόρτα.

— Από δω χτυπήσατε τού κουδούνι τού κινδύνου ; ρώτησε μανιασμένος. Τί συμβαίνει ;

Κι' άμέσως δέν τού άπάντησε, μά ο έπιθεωρητής ειβε τόν 'Αζόρ δεμένο από τόν κώδωνα τού κινδύνου.

Κι' άμέσως άρχισε να φωνάζη :

— 'Α ! ώστε πρόκειται περι φάρας !... 'Ε, λοιπόν, ή φάρα σας δέν είνε καθόλου άστοια !... Θά σας στοιχίη πολύ ακριβά ! Θά έληγηθώ με στόν πρώτο σταθμό...

Και ο έπιθεωρητής ξεφανώτιθηκε. 'Ο Μπαλοσάρ δέν ειχε καταλάβει τίποτε. Αισθανόταν ώστόσο τόν έαυτό του κυριευμένο από μιά άόριστη άνησυχία.

Στόν έπόμενο σταθμό, ο Μπαλοσάρ ειβε στην αποθάβρα τη μνηστή του και την πεθερά του να τόν περιμένουν. Θέλησε να κατέβη και να τρέξη προς αυτές, μά άμέσως μερικοί σιδηροδρομικοί υπάλληλοι τόν περιστοιχίσαν, τόν έπιασαν και τόν ώδηγησαν στην αστυνομία τού σταθμού.

Συγχρόως ή πεθερά έτρεξε έξοπισω άπ' τόν μικρόν αυτόν δ-μυλο, φωνάζοντας :

— Τόν 'Αζόρ ! Θέλω τόν 'Αζόρ μου ! Δόστε μου τόν 'Αζόρ ! Μά κανέναν δέν την άκουσε. Και μόνο μετά ένα τέταρτο, άφοπεί τά υπεβλήθη κανονική μήνυσις κατά τού Μπαλοσάρ, ή μητέρα της Λιζέττας μπόρεσε να πληροφορή τόν ύποψιφω ναυθρό της, πού κρατούσε τού σκύλλί στα χέρια του κι' ιδρωκοπούσε.

— Άμέσως όμως έθγαλε μιά κραυγή φρίκης.

— Δέν είν' αυτός ! Δέν είν' αυτός ! φώναξε. 'Ο 'Αζόρ μου ειχε ένα μικρό λευκό άστρο τού μέτωπο. Αυτό είν' ένα θρωμόσκυλλο ! Δέν είν' ο 'Αζόρ μου !

(Συνέχεια στη σελίδα 2161)

Κρατούσε τού σκύλλί στα χέρια του
κι' ιδρωκοπούσε !

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΟΥΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2153)

μπορούσα να ξεχάσω ;...

Και καθώς εκείνος σκιρτούσε, με μία άνεκλάλητη χαρά, έξακολουούσε:

— Νομίζετε λοιπόν ότι μ' αγαπάτε ακόμα ; «Ω ! σίγουρα γελιέστε... Αυτό δεν είναι δυνατόν... Ξέρω την αστάθεια της καρδιάς των ανδρών και δεν πιστεύω ότι ένας άνδρας, έπειτα από έντεκα χρόνια, μπορεί ν' αγαπάει με την ίδια αγάπη, όπως και στο παρελθόν μία γυναίκα. Δεν το πιστεύω αυτό, όπως δεν πιστεύω, ότι αυτό το ξεραμένο λουλούδι που ήταν μία μέρα υπέροχο, μπορεί νά ξαναβιώσει...»

Και του έδειξε στη διπλανή θιτρίνα ένα κατάξερο και κιτρινωμένο λουλούδι.

Χωρίς να πη λέξι, ο 'Αντρέ, πήρε το νεκρό άνθος και το έβαλε σ' ένα βάζο γεμάτο νερό.

Μερικοί ένοιω πληρωμένοι και διέκοψαν τη συζήτησή τους.

Και η έσπεριδα εξακολούθησε...

* * *

Κατά τὰ χαράματα, όταν και οι τελευταίοι προσκαλεσμένοι άπεσούρησαν, ο 'Αντρέ πήρε από το μπράτσο τη Σεφορά και την ώδηγησε προς τὸ θάλας, στο όποιο είχε τοποθετήσει λίγες ώρες προητέρα τὸ κατάξερο λουλούδι.

— Κυττάχτε ! τής είπε.

Και τότε στη θέα: τὸ νεκρὸ άνθος, ἡ Σεφορά εἶδε κατάπληκτη ἕνα υπέροχο λουλούδι, δλάνθιστο κι' δλόδροσο.

— Εἶνε τὸ άνθος πὸ θάλατε ἔδω πρὸ δλίγῃ; ῥώτησε αστασίμην.

— Ναι, εἶν' ἕνα ρόδο τής 'Ιεριχούς, ἕνα περιεργο λουλούδι πὸ ἄμα ξεραθῆ ἔχει τὴν ιδιότητα ν' ἀνθίξῃ πάλι, ἀν τὸ φέρουν σ' ἐπαφή με τὴ θροσιὰ τοῦ οὐρανοῦ.

— Καὶ ἔνδ ἕνα δάκρυ ἔλαμπε στὰ μάτια τής συγκινημένης Σεφοράς, ὁ νέος ἐπρόσθεσε τρυφερά:

— Βλέπετε πὸς ὑπάρχουν στὴ φύσι λουλούδια νεκρὰ φαινομικῶς πὸς ξαναβιζοῦν... ὅπως ὑπάρχουν κι' ἔρωτες πὸ δυνατό ἀπὸ τὸ χρονο...

Γλυκά, τρυφερά ἡ Σεφορά ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ 'Αντρέ.

Κι' ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, ἡ χήρα τοῦ θαρώνου ντ' Ἀλταχάους γινόταν κ. 'Αντρέ ντὲ Γκάρμπ.

CH. ESQUIER

Ο ΑΖΟΡ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2151)

Και ἡ γρηὰ φώκια λιποθύμησε. «Όταν συνήλθε εἶπε ἀπότομα στὸν κατάπληκτο Μπαλοσάρ:

— Εἶσαι ἕνας ἠλίθιος ἢ ἕνας ἄθλιος ! Σὲ κοροϊδεῖσαν ἢ θέλησες νὰ κοροϊδέψῃς ἑμένα! Αυτό φτάνει ! Δεν θὰ πάρῃς τὴν κόρη μου, κύριε ! Δεν θὰ τὴν πάρῃς ποτέ !

Καὶ ἀπομακρύνθηκε με μεγαλοπρέπεια, τρυβώντας και τὴν κόρη τῆς πὸ τᾶξε χαμένα.

«Όσο γιὰ τὸν Μπαλοσάρ ἀπόμεινε στήλη ἄλατος.

Καταλάβαινε ὅτι ὁ ἄνθρωπος πὸ τοῦ εἶχε παρουσιάσει τὸν δῆθεν 'Αζὸρ κ' εἶχε πάρει πεντακόσια φράγκα ἦταν ἕνας κοινὸς ἀπατεῶν κι' ὅτι μ' αὐτὴν τὴν ἱστορία ὅλος ὁ κόσμος εἶχε γελάσει εἰς θάρος του.

— 'Εμπρός ! τοῦ εἶπε κάποιος ὑπάλληλος. Δεν ἔχεις πια καμμία δουλειὰ ἔδω.

Ὁ Μπαλοσάρ ἔσπευσε νὰ φύγῃ, γιατί εἶδε ἀπὸ μακρὰ τὸν 'Αζὸρ πὸ τᾶξε θάλει τᾶρα με τὰ σκυλλάκια τοῦ σταθμάρχου.

Ὁ δυστυχισμένος δὲν παντρεύτηκε ποτέ τὴ Λιζέττα. Ἀντιθέτως δικάστηκε ἀπ' τὸ πταισματοδικεῖο και καταδικάστηκε σὲ μεγάλο πρόστιμο και σὲ ἀποζημίωσι τὸν ἐπιθετὸν πὸ τοῦς εἶχαν καταστρέψει τὰ ρούχα τὰ δόντια τοῦ ψευτο-'Αζὸρ.

MICHEL NOUR

ΕΝΑΣ ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2160)

— 'Α! ναι ! ἔκανε σαρκαστικὰ ὁ Γκραμπότσι. Ὑπάρχουν φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα πὸ τὰ διευθύνουν μερικὲς κυρίες τής ἀριστοκρατίας γιὰ νὰ κάνουν ἐπιδείξει και γιὰ νὰ κοροϊδεῖσουν τὸν κόσμο... Δεν ἔχετε πὸσες φορὲς χτύπησα τοῦ κάκου τὴν πόρτα τους...

Ὁ Γκραμπότσι στᾶθηκε λίγα κι' ἔπειτα εξακολούθησε:

— Πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἢ φτωχὴ γυναίκα μου πέθανε ἀπ' τῆς στερήσεως. Ἀπὸ τότε ἀπελπίστηκα πειὰ ἐντελῶς... Σιγά-σιγά θλιέποντας τὰ παιδιὰ μου νὰ πεινάει και νὰ πονάζουν, ἔνοιωθα τὴν τρέλλα νὰ με κυριεύῃ... Γιὰ ποῖό λόγο νὰ παλαίψω περισσότερο, ἀφοῦ εἶχα χάσει πειὰ ὅλες μου τῆς ἐλπίδες... Καὶ ἄρχισα τότε νὰ σκέφτωμαι νὰ δώσω ἕνα ὀριστικὸ τέλος σ' αὐτὴ τὴν ἀπελπιστικὴ κατάστασι... Φαίνεται πὸς κάποιο κικὸ πνεῦμα με διευκόλυνε νὰ πραγματοποιήσω τὸ φριχτὸ αὐτὸ σχέδιό μου... Προχτές, θρήκα γιὰ μία ὥρα δουλειὰ στὸ ξεφούρτωμα και κέρδινα μερικὰ σέντ.

«Τὸτε ἀγόρασα τὸ καταραμένο αὐτὸ γλύκισμα και ξαναγύρισα στὸ σπίτι μου. Τὰ παιδιὰ δὲν ἦσαν ἔκει. Εἶχαν ὀγῆ ἔξω γιὰ νὰ βροῦν τίποτε και νὰ φάνε στὰ σκουπίδια τοῦ δρόμου.

«Ἦμουν μόνος... κι' ὁ διάβολος μ' ἔσπρωχνε...»

«Στὴ σοικοικία μας ἔχουμε πλῆθος ποτικία. Κάποια γειτόνισσά μου λοιπὸν μοῦ εἶχε δώσει νὰ τοῦς ριζῶ στρυχνίνη. Μά ἐγὼ με τῆς σκοτούρες μου δὲν τὴν εἶχα νοσηματοποιήσει και τὴν εἶχα φυλάξει σὲ μία ἐπιμεριδα...»

«Πῆγα λοιπὸν και πήρα τὴ στρυχνίνη, τὴν ἀνακάτεψα με τὴ ζάχαρη με τὴν ὁποία ἦταν παραλεμμένο ἀπὸ πάνω τὸ γλύκισμα και τὸ ἔκοψα σὲ τρία ἴσια κομμάτια.

«Ἦταν ἡ ἔορτὴ τὸν γενεθλίων τοῦ παιδιοῦ μου, τοῦ Τόμ, μά θὰ γινόταν ἔπισης κ' ἡ ἔορτὴ τοῦ θανάτου πὸ παραμάνειε σαρκάζοντας μέσα στὸ σκοτάδι...»

«Όσο γιὰ μένα με μία θουτιὰ στὸ ποτάμι, θὰ ξεμπερδεῦαν ὅλα...»

«Όταν ξαναγύρισα τὰ παιδιὰ μου, τοῦς ἔδωσα τὸ γλύκισμα και τὸ ἔφαγαν χωρὶς νὰ ὑποψιαστοῦν τίποτε... Τὰ ἄλλα τὰ ἔβρετε... Ἀ! γιατί ἤρθετε νὰ με σποθήσετε ; Γιατί με ὠσάστε ; Ἄν δὲν τὸ κάνατε αὐτὸ δὲν θὰ ἦμουν πειὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο και θὰ εἶχα γλυτώσει ἀπ' ὅλες τῆς ἀθλιότητες !... Ὅθ ἔρισκόμουν κοντὰ στὰ παιδιὰ μου πὸυ τὰ σκότωσα...»

— Ἀπατάσαι, Γκραμπότσι, τὸν διέκοψε ὁ ἐπιθεωρητής. Τὸ ἕνα μόνο ἀπὸ τὰ παιδιὰ σου πέθανε, ὁ Τόμ... Τὰ ἄλλα δὲν τὰ προλάθαμε και τὰ ὠσάσαμε...

Ὁ Γκραμπότσι σωριάστηκε στὸ κρεββάτι χύνοντας πύρινα δάκρυα κι' δλοῦζοντας:

— Τὰ φτωχὰ ἴσια παιδιὰ !... Τὰ παιδιὰ μου !... Ἀ! ἦμουν τρελλός... Τ' ἀκούω ακόμα νὰ μοῦ λένε: «Πατέρα... πεινάμε!...»

«Ὁ, τζέντλεμεν, δὲν ἔχετε τί εἶνε αὐτὴ ἡ κραυγὴ!...»

Καὶ λιποθύμησε.

Ὁ Γκραμπότσι θρίσκειται σήμερα στὸ φρενοκομεῖο. Ἡ τραγωδία του τοῦ ἔσάλεψε τὸ λογικὸ.

ΜΠΕΚΥ ΣΑΡΠ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2136)

Ξανκιδῶ ποτέ πειὰ αὐτὸν τὸν ἄνδρα, τὸν μόνο πὸυ ἀγάπησα.

Τᾶρα ἔσπαγα πειὰ και νὰ κλαίω. Τὸ κόκκινο κρασί σβύνει καλὰ σὰν τὴν σαμπάνια τὸ παρελθόν, κι' ὅταν τὸ στήθος μου πονάει κι' ὅταν δὲν πονάει.

Δῶσε μου, δὲν παρακαλῶ, τὴ μπιτλίλια πὸυ θρίσκειται κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι...

Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ θυμάμαι...

NATALIE PILENKO

Μὲ 4 δελτία και 20 δραχμὰς διὰ τὰς Ἀθήνας και 23 δραχμὰς διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἀποκτάτε τὸ ὑπέροχο ἀριστοῦργημα τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ, πατρός: «Ὁ ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ», ὀγκῶδη, εἰκονογραφημένο τόμον ἐξ 600 και πλέον σελίδων. Τὸ θιβλίον αὐτὸ τιμᾶται εἰς τὰ θιβλιοπωλεῖα δρυχ. 60. Συνεπῶς τὸ «Μπουκέτο» σὰς τὸ δίδει σχεδὸν δωρεάν.